

insomnii

Anisoara Iordache

zvântă pe insomnii nisipoase
lacrima florilor;

ademeneste-
cu un şuier prelung,
lupoaica albă
a nopții.

împăturește cortina dimineții în patru:
bucuroase,
marile zboruri
se prind, ciripind de catarg.

urcă fluierând pe cea mai înaltă colină,
să pipăie cu sufletul
visul lui Dumnezeu.

*
*
*

îndepărtatul cântec al mierlei,
melodiosul sunet al naiului,
drum fac
sărăciei alergătoare spre cer.

pe marginea cărării,
poticneala-
sub roțile simțurilor,
jeluiește amortirea.

semne mărunte-în zborul fluturilor,
în lacrima dimineții,
în zbuciumul pământului,
dau în vileag
intenția lunii de a lumina și mâine
cuiburile...

*
*
*

ridic jaluzelele:
fărâme din bucuriile despletitelor veri,
pe îndepărtatele ziduri ale Tirului.

în larg:

răzmeriță de păsări-
ultimul țipăt
al pârguitelor fructe de toamnă
la ferestre.

serafimi
îmbracă copacii mergători-
descojiți de verde,
cu galbene rugăciuni.

Alexandru a prins un satir-
prin porțile larg deschise ale ecluzei,
trec,
ca niște păsări călătoare,
stoluri de vise.

*

*

*

miez roșu de pepene-
pribeag
prin dulceața nopților de toamnă.

îmbrăcată în straiete lunii,
suflu
în păpădia singurătății
unde se vor duce visele mele?

evantai din pene de păun
seceră vârfurile plopilor-
răsfirare

fulgi din pernele stelelor
descântă
somnul copiilor-
alinare

vinul nu mai joacă în butoaie;
mireasa s-a așezat pe scaun-
semn
că vor bate și la mine
pețitorii.